

K 7/M 45



120000869064

СТОЛИЦА
НА КУЛТУРАТА
2019

Министерство
на културата
Община Русе

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите



Member of
the European
Festivals
Association

**52.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
17 - 31.03.2012
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ



MARCH MUSIC DAYS

**52.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
17 - 31.03.2012
RUSE
BULGARIA**

Ministry of Culture
Ruse Municipality

RUSE -
CANDIDATE
FOR EUROPEAN
CAPITAL
OF CULTURE
2019



**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**



120000869064

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

52. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 17 – 31 март 2012

Русе – кандидат

за Европейска столица на културата 2019

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент

ИВО ВЕНКОВ

Солисти

Мартин ЦОНЕВ бас

Трио **АТАНАСОВ**

Пиер-Калоян АТАНАСОВ пиано

Персевал ЖИЛ цигулка

Сара СУЛТАН Виолончело

С участието на

Маргарита Калчева контрабас

24.03 събота, 19 ч.

Доходно здание

448223

 **ОББ**
A Member of NBG Group


Инвестбанк | АД

 **Montupet**

ПРОГРАМА

.I.

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ

(1756-1791)

Увертюра към операта *Дон Жуан*

1787

Andante. Molto Allegro

Alcando lo Contesso, KV 512

1787

Mentre ti lascio, o figlia, KV 513

1787

Увертюра към операта

Сватбата на Фигаро

1786

Così dunque tradisci, KV 432

1783

Per questa bella mano, KV 612

1791

.II.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

(1770-1827)

Концерт за цигулка, виолончело и пиано

оп. 56, го мажор

1803-1804

Allegro

Largo

Rondo alla Polacca

Премиерата на операта *Дон Жуан* е на 29 октомври 1787, а забележителните 292 такта на увертюрата са написани в нощта преди самата премиера. Тя е нов тип увертюра, обобщено разкриваща драматургичния конфликт на творбата и определено е връх в симфоничната еволюция на **В. А. Моцарт**. Тук той достига до ново симфонично мислене, в което впечатляват не отделните драматични щрихи, а обобщеното предаване същността на конфликта – в затворените очертания и тържествена статичност на встъплението стои образът на Командора, а резкият контраст на стремителното *Алегро* рисува Дон Жуан. Темата на възмездието, поставена още в началото на творбата, вече предвещава развързката на драмата, а пълното с жизнена енергия *Сонатно алегро* разкрива силата на съзиданието, характеризираща главния герой и стремителната, витална и пълна с неочаквани обрати атмосфера на действието.

Първата си концертна ария Моцарт написва на 9-годишна възраст през 1765 в Хага, а последната – в годината на смъртта си – 1791. В този жанр той създава редица изключителни миниатюри, в които влага цялата си вокална изобретателност и оркестрово майсторство, и в които гласът на певеца се третира като солиращ инструмент.

Арията *Così dunque tradisci* е написана през 1783 за баса Карл Лудвиг Фишер, осъществил премиерата на партията на Осмин от операта *Отвлечане от Сарая* и се е изпълнявала в спектакъла на Метастазео *Фемистокъл*. Сложена в устата на верния приятел и предател на Ксеркс, тя с трагична мощ пресъздава угризенията и драмата на гузната съвест.

Отново за Фишер през 1787 възниква и арията *Alcando lo Contesso* – произведение с особено висок стил и пределно резки контрасти в ритъма, хармо-

нията и темпото, при което *монументалността* на арията получава съвсем нов смисъл.

Само няколко дни по-късно за своя млад приятел – баса Готфрид фон Жакен, Моцарт създава арията *Mentre ti lascio, o figlia*, в която формата е разширена, а вокалната партия се съпровожда от великолепен концертиращ оркестър. Сложната хармонична тъкан се съчетава с подчертано нарастваща динамична амплитуда и движение от *пианисимо* към *фортисимо*.

Последната ария на Моцарт, създадена през март 1791, е уникална със съпровождащия я контрабас. Създадена е за баса Франц Герл, който става първият изпълнител на Зарастро (оп. *Вълшебната флейта*) и контрабасиста Пишлбергер, оркестрант от *Фрайхаус* театър, който изпълнил виртуозно партията, но Моцарт като че ли *искал от него и невъзможното...* Текстът – обяснение в любов – е като че ли по-уместен в устата на тенор и в изпълнението на баса придобива лек оттенък на пародийност, засилваща се и от *старанието* на obligатния контрабас... Усмивката на Моцарт, една благородна и прочувствена миниатюра, която завършва достойно списъка на ариите му повече от която и да е друга бравурна вещ.

Премиерата на операта *Сватбата на Фигаро* е на 1 май 1786. Опирайки се на традицията на италианската опера буфа, Моцарт създава забележителна реалистична комедия на характерите.

Увертюрата към нея няма конкретна тематична връзка с музикалното ѝ изграждане, но чрез стремителното си развитие, чрез жизнения емоционален тонус, чрез лекотата на движението, тя се превръща в симфонично обобщение на оперното съдържание и служи като ярко въведение в пъстрата и непринудена обстановка на спектакъла. В нейната лаконична скерцозност и бравурност съжителстват смеха и

веселието, лукавството и грацията, радостта и жаждата за живот.

За Л. Ван Бетовен годините 1803/1806 са свързани с изключителен подвиг. Наред с клавирните сонати *Аврора*, *Валдщайн*, *Апационата*, заедно с работата над *Героична симфония* и операта *Фигелио*, през 1803/4 той създава единствения по рода си в световната музикална литература **Концерт за цигулка, виолончело и пиано**. Концертът е написан за неговия ученик по пиано ерцхерцог Рудолф, цигуларя Зайдлер и виолончелиста Крафт, които осъществяват премиерата му през 1804 във Виена, и е посветен на княз Лобковиц. По съвършено непонятни причини творбата дълго време не получава признание. Наричат я *камерна музика с оркестър*. Едва 20. век преоткрива в нея новото претворяване на принципите на бароковото *Concerto grosso*, продължените Моцартови традиции в посока на така наречените *Концертни симфонии*, както и задълбочените процеси в симфонизацията на концертния жанр. Въвеждайки в партитурата трима солисти, Бетовен натоварва всеки от тях с равнопоставена смислова функция, виртуозност, мелодическа изразност и концертен блясък, което разгръща мащабите и предопределя интензитета на динамичните параметри. Тематизмът на Първата част, с енергичния си ритмичен рисунок, извиква в съзнанието образи от епохата на Френската буржоазна революция. Маршообразната първа тема и песенно-лиричната втора претърпяват активна разработка, отвеждаща към впечатляваща кулминация в края. Лаконичната Втора част създава жанров контраст с лирично-повесткувателния си характер и оригиналното темброво преплитане между солисти и оркестър. Финалът – блестящ полонез – е изграден върху теми, съчетаващи елементи на грациозна танцувалност и тържествено шествие.

Мартин Цонев е роден в Русе. Завършва НУИ Проф. Веселин Стоянов в класа на Георги Делиганиев и ДМА – София в класа на Бл. Карнобатлова. Дебютира на оперната сцена в Русе на 26-годишна възраст с ролята на Дон Базилио от *Севилският бръснар* на Росини. Като студент реализира първото изпълнение на творбата *Монолог* от Ал. Текелиев и записа ѝ за БНР.

Специализира във Висшето училище за музика и сценични изкуства в Грац, Австрия и в Международната оперна студия в Амстердам (И.О.С.Н.). Солист е на Фолксопер – Виена, а от 2002 е постоянен солист на оперния театър в Бон. Гастролира в Националната опера и *Концертгебау* – Амстердам, Националната опера – Перц, Опера *Берлиоз*, в различни оперни театри в Испания, Холандия, Германия, Франция, Италия. Гост е на множество европейски фестивали. Особено впечатляващ е дебютът му на Залцбургския фестивал (2010) в операта на А. Берг Лулу с Виенска филхармония.

Дебютира на сцената на Националната опера в София в тетралогията *Рейнско злато* и получава висока оценка от публиката и музикалната критика. Има изключително богат репертоар от оперни и кантатно-ораториални творби на Вивалди, Хендел, Моцарт, Росини, Гуно, Верди, Вагнер, Яначек, Бритън, Глас.

Номиниран е от немската критика за най-добър оперен артист за ролята си на Лепорело от оп. *Дон Жуан*. Реализира запис на *Федра* за Радио Франс. Носител е на Първа награда от конкурса за камерна музика *Цветана Дякович*, на награди на публиката от *А.И.М.С. Далас* – Грац и *Белведере* – Виена.

Трио Атанасов е създадено през 2007. Носител е на 3-ти награди от международните конкурси в Трьонхайм и Париж, на 3-та и специална награда за най-добра интерпретация на трио от Хајгн на 4-ия

международен конкурс по камерна музика във Виена на името на Йозеф Хайдн и на награда от лятната академия Прага-Виена-Будапеща, организирана от института *Хайдн* във Виена. От 2008 триото е член на Европейската академия по камерна музика, като изключително влияние върху работата им оказва нейният артистичен директор Хато Баерле. Триото е един от най-успешните изгряващи ансамбли във Франция. Младите музиканти осъществяват турнета във Франция и Европа, а едно от върховите им постижения през 2012 ще бъде дебютът им в *Уигмор хол* в Лондон.

Персевал Жил е роден през 1987. Започва обучението си по музика на 6-годишна възраст при баща си в консерваторията в Монпелие, където през 2003 завършва цигулка и камерна музика. През 2008 се дипломира във Висшата национална консерватория по музика в Париж в класа по цигулка на Оливие Шарлие и Йоанна Матковска с първа награда и специална награда за интерпретацията на *Sequenza* от Л. Берно за соло цигулка. Учи хармония, дирижиране и камерна музика при Ален Мюние, Дейвид Уолтър и Итмар Голан, а в настоящия момент специализира при Владимир Менделсон. Бил е солист на различни европейски оркестри, а от 1999 е член на Камерния оркестър на *Sevennes*, с който реализира записи и концерти във Франция и чужбина. Участва в майсторските класове на Хато Баерле и Мауисио Фукс.

Персевал Жил свири на цигулка *Жорж Куно*, изработена през 1875 и предоставена му от Фондация *Meuer*.

Сара Султан е родена през 1982. Учи виолончело при К. Заноти в Анжер – Франция, а по-късно в класа на Мишел Щраус във Висшата национална консерватория по музика в Париж, която завършва през 2006. По програма за обмен учи при Ричард Ейрън в Института по музика в Кливланд и посещава майсторски класове на М. Перени, С. Уигър-Атертън, П. Салаф, К. Хенкел, Б. Грийнхауз и др.

По покана на Ален Мюние и Жан-Гием Кеїра свири на различни фестивали за камерна музика във Франция и Италия и е един от създателите на *Трио Атанасов*.

От 2007 до 2012 учи в класа на Жан-Гием Кеїра във Висшето училище по музика в Щутгарт, а в момента специализира камерна музика в Парижката консерватория при Владимир Менделсон и Агнес Вестерман.

Пиер-Калоян Атанасов е роден през 1982 в семейство на музиканти. Започва да свири на пиано на 3-годишна възраст, а на цигулка – на 4 години, като изучава с еднакъв успех и двата инструмента.

През 2000 е приет в Националната консерватория на Парижка област с цигулка, пиано и хармония, а от 2002 се посвещава изцяло на пианото. През 2007 завършва Висшата национална консерватория по музика в Париж в класа на Бриджит Енгерер и Ален Плейн.

Има награди от национални конкурси по пиано и цигулка и е носител на стипендия от конкурс през 2001, която го отвежда в лятната академия *Моцартеум* в Залцбург.

Иво Венков е роден през 1959 в Русе. Завършва НУИ Проф. Веселин Стоянов и ДМА – София с пиано, теория и оркестрово дирижиране. Като студент дирижира Софийски симфоничен оркестър, с който осъществява турнета в Италия, Гърция, Япония, Испания, а през 1995 е назначен за главен диригент на Държавна опера – Варна.

От 1997 специализира във Висшето училище за музика и сценични изкуства в Грац.

Дебютира в Белгия през 1998 с Брюкселския младежки оркестър. През същата година става диригент на Младежкия филхармоничен оркестър в Антверпен. Дирижира Франкфуртския музеев оркестър, Ротердамския филхармоничен оркестър,

Хагската филхармония, Брюкселската филхармония и др. Асистент е на Валтер Велер в Кралския филхармоничен оркестър на Фландрия, с който осъществява концертни турнета.

С Брюкселската филхармония записва *Ensorciata* на Жюл Стренс на компактдиск *Bonjour Monsieur Ensor*.

Печели Втора награда от Международния конкурс по дирижиране *Густав Малер*, организиран от Бамбергския симфоничен оркестър (2004), и Първа награда от Международния конкурс за диригенти на името на Дьорд Шолти във Франкфурт (2004). В момента Иво Венков е професор по дирижиране в Кралската консерватория в Антверпен.

Симфоничният оркестър на Държавна опера – Русе е създаден през 1948 от именития български диригент и композитор Константин Илиев. Особено значение в биографията му имат реализациите на такива крупни художествени проекти като първата в България оригинална версия на *Матеус пасион* от Бах, ораторията *Раят и Пери* от Шуман, кантатите *Иван Грозни* и *Александър Невски* от Прокофиев, Симфония №13 от Д. Шостакович, *Годишните времена* от Хайдн, *Песен за земята* от Г. Малер, българските премиери на творби от Р. Щраус, Хиндемит, Месиен, Стравински, Г. Канчели, Р. Шchedрин, Лютославски, Бърнстейн, както и световните премиери на произведения от българските композитори П. Владигеров, Л. Пипков, К. Илиев, В. Казанджиев, К. Кюркчийски, Е. Табаков и др. Изключително събитие в историята на състава е съвместната му работа с Дмитрий Шостакович и авторската премиера на неговия Втори клавирен концерт през 1958.

Значителен принос за развитието и израстването на оркестъра имат българските диригенти К. Илиев, Е. Караманов, Д. Петков, С. Попов, И. Темков, А. Владигеров, А. Наиденов, Е. Табаков, Р. Байраков, А.

Измирлиев, Ц. Делибозов, Г. Димитров и редица диригенти и солисти от класата на К. Мазур, К. Цеки, Е. Светланов, В. Гергиев, С. Рихтер, Р. Керер, И. Ойстрах, Л. Коган, С. Акарго, Р. Ричи, В. Спиваков, Ф. Петраки, Р. Коен и др.

Оркестърът е инициатор на значими за българската музикална култура събития като Международният фестивал *Мартенски музикални дни* и първият в България филхармоничен фестивал *Зимни музикални вечери*. Участник е в международните фестивали *Мартенски музикални дни*, *Софийски музикални седмици*, *Варненско лято*, както и на такива големи международни форуми като *Берлинския музикален фестивал* и *Сиенски музикални седмици*, където сътрудничи с Ф. Ферара, К. М. Джулини, Г. Рождественски, К. Ричарели, Б. Белкин, Ю. Башмет и др.

Осъществява турнета в Германия, Полша, Австрия, Швейцария, Италия, Румъния, Испания и Франция. Притежава записи в БНР, БНТ и Берлинското радио. Реализира серия от компактдискове за *Форлан* – Франция и *Виена Модерн мастърс* – Австрия.

След учредяването на ОФД – Русе през 1999 съставът изпълнява успешно новите си задачи като оперно-симфоничен оркестър и поддържа богат оперен репертоар с творби от Верди, Пучини, Бизе, Белини, Доницети. Участва в оперните фестивали на о. Родос – Гърция, о. Палма де Майорка – Испания и Солотурн – Швейцария, осъществява серия от гастроли в Германия, Белгия, Испания и Португалия, Франция и Швейцария.

От 2005 директор на ОФД – Русе е диригентът Найден Тодоров.

Съставът на ОФД – Русе е трикратно удостоен с наградата *Кристална лира* на СМТДБ – през 2003 за участието на Симфоничния оркестър в МФ ММД, през 2004 за балетния спектакъл *Спящата красавица* и през 2006 – за представянето на хора във фестивала *Софийски музикални седмици*.

През 2006 ОФД – Русе получава признанието и на публиката с наградата *Музикант на годината* за творческа дейност.

За принос към развитието на българската култура Русенското оперно-филхармонично дружество получава през 2009 и наградата *Златна книга* на *Европейския форум на експертите*, като обществено признание за високия престиж и почетен статут на институцията.

От лятото на 2010 ОФД – Русе е преобразувано в Държавна опера – Русе.

Програмата подготви

Мария Дуканова



